

Tu rajajo skrivnosti nedosežne
brezglasno, brez oblike in snovi.
Pokoja tu je sveti, tihi hram.

In jaha vitez skozi gozdni mrak.
In jaha od večera celo noč,
a ko rodi se zunaj beli dan,
zasije sredi gozda zlata luč;
v osrčju gozda večna je svetloba,
prekrasen dan, svetlejši nego dnevi,
ki jih uživa človek kdaj na svetu.
In vitez vidi čudesno svetlobo —
oj, tam je cilj — zauka mu srcé —
iz sedla skoči — in pred njim stoji
v krasoti večnomladi bela Vila.
Smehljaje mu izročča prstan zlat.

(Dalje prihodnjič.)

Dnevu.

Gasne dan in v nočnem tone valu,
ginejo krvave sence raz nebo,
polju žarki dneva se poljub ohlaja,
gori jasno dalečgledno mre oko . . .

V gozdih si zakrokajo strahovi,
v zraku zakraljuje netopir,
v lice pa za dnevom žalost leze,
v srce glasno privesla nemir! . . .

V duh spomini težki pridrevijo,
žalostno ozirajo nazaj se v dan,
temni so, kot da ne bili bi otroci dneva,
brez sladkosti, kot rodil bi jih noči titan . . .

Z jutra čas ves tu leži boleč pred mano
temno-mirno, kot je presanjana noč,
oster glas očitajoč iz časa kliče:
„Vso prespal si dneva jasno moč“! . . .

Prostoslav Kopriva.